

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2090/2536

พนักงานอัยการ จังหวัด เพชรบูรณ์ โจทก์

นาย ชาญยุทธ เสมา มา ทอง

จำเลย

ป.อ. มาตรา 1(7), 137, 265, 268, 352, 357

ป.วิ.อ. มาตรา 15, 158(5)

ป.วิ.พ. มาตรา 249

ส.พบ รถยนต์ที่ถูกคนร้ายลักไปอยู่ในความครอบครองของจำเลยจึงขอรถยนต์คืน โดยนำหลักฐานสัญญาเช่าซื้อไปแสดงต่อจำเลย จำเลยไม่คืนให้โดยไม่ได้ให้เหตุผลว่าจำเลยได้รถยนต์มาอย่างไร และจำเลยยังเรียกร้องเอาเงินจาก ส.โดยอ้างว่าจำเลยนำรถยนต์ไปซ่อมอีกทั้งจำเลยกลับนำรถยนต์คันดังกล่าวที่คิด แผ่นป้ายทะเบียนปลอมและหมายเลขเครื่องยนต์ที่ถูกขูดลบแก้ไขไปยื่นคำขอต่อ เจ้าพนักงานตำรวจเพื่อขอออกใบแทนใบคู่มือการจดทะเบียนรถยนต์ที่จำเลยแจ้งว่า หายทั้งที่รู้ว่าเป็นความเท็จพร้อมกับขอโอนรถยนต์จากผู้อื่นมาเป็นของจำเลย ขอเปลี่ยนสีและขอเสียภาษีรถยนต์ย้อนหลัง พฤติการณ์ต่าง ๆ ของจำเลยดังกล่าวถือได้ว่า จำเลยครอบครองรถยนต์ดังกล่าวไว้โดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นทรัพย์สินที่ได้มาจากการ กระทำความผิดฐานลักทรัพย์ จำเลยย่อมมีความผิดฐานรับของโจร เมื่อการกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานรับของโจรแล้ว ก็ย่อมไม่มีความผิดฐานยกยอกอีกแต่ข้อหาฐานรับของโจรนั้น เมื่อศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์ไม่อุทธรณ์ ข้อหาฐานรับของโจรยอมยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ไม่อาจลงโทษจำเลยฐานรับของโจรได้ จำเลยรู้อยู่แล้วว่าหมายเลขเครื่องยนต์และแผ่นป้ายทะเบียนรถยนต์นั้นเป็น เอกสารราชการปลอม เมื่อจำเลยนำรถยนต์ที่มีหมายเลขเครื่องยนต์และแผ่นป้ายทะเบียนดังกล่าวไป ยื่นคำขอต่อเจ้าพนักงานตำรวจเพื่อขอออกใบแทนใบคู่มือการจดทะเบียนรถยนต์ที่ จำเลยไปแจ้งเจ้าพนักงานว่าหายทั้งที่รู้ว่าเป็นความเท็จ การกระทำของจำเลยย่อมเป็นความผิดฐาน ใช้หมายเลขเครื่องยนต์และแผ่นป้าย ทะเบียนรถยนต์ซึ่งเป็นเอกสารราชการปลอม กับมีความผิดฐานแจ้งความเท็จต่อเจ้าพนักงาน ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 1(7) ได้ให้คำนิยามของคำว่า "เอกสาร"ไว้ว่าหมายความว่า กระดาษหรือวัตถุอื่นใด ซึ่งได้ทำให้ปรากฏ

ความหมายด้วยตัวอักษร ตัวเลข ผังหรือแบบแผนอย่างอื่น จะเป็นโดยวิธีพิมพ์ ถ่ายภาพหรือวิธีอื่นอันเป็นหลักฐานแห่งความหมายนั้นจากบทนิยามดังกล่าวหมาย เลขเครื่องยนต์และแผ่นป้ายทะเบียนรถยนต์จึงเป็นเอกสาร โจทก์ได้บรรยายฟ้องโดยใช้ข้อความว่า "จำเลยบังอาจแจ้งข้อความอันเป็นเท็จ" ซึ่งย่อมมีความหมายแสดงอยู่ในตัวว่าจำเลยมีเจตนากระทำความผิด คือรู้อยู่แล้วว่าข้อความที่แจ้งนั้นเป็นความเท็จแม้โจทก์จะมีได้บรรยายฟ้อง อีกว่าจำเลยรู้อยู่แล้วว่าข้อความนั้นเป็นความเท็จ ก็เป็นการเพียงพอที่จะให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดีแล้ว คำฟ้องของโจทก์จึงสมบูรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158(5) ฎีกาข้อกฎหมายของจำเลยที่ว่าคดีนี้ผู้เสียหายมิได้ร้องทุกข์ในข้อหายกยอก ภายในสามเดือนนับแต่วันรู้เรื่องความผิด และรู้ตัวผู้กระทำความผิด คดีจึงขาดอายุความและพนักงานอัยการไม่มีอำนาจฟ้องกับที่ศาลล่างทั้งสอง พิพากษาลงโทษจำเลยฐานยกยอกไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 นั้น เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่าการกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดฐานยกยอก แม้จะวินิจฉัยข้อฎีกาดังกล่าวของจำเลย ก็ไม่ทำให้ผลของคดีเปลี่ยนแปลงไป ฎีกาในข้อกฎหมายของจำเลยจึงไม่เป็นสาระแก่คดีอันควร ได้รับการวินิจฉัยตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 249 ประกอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 137, 264, 265, 268, 335, 357, 91 ธิบแผ่นป้ายทะเบียนรถยนต์ของกลางและคินรถยนต์ของกลางแก่เจ้าของ

จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาล ชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 352, 137, 264, 265, 268 และมาตรา 91 ให้เรียงกระทงลงโทษความผิดตามมาตรา 352 ให้จำคุก 3 ปี ความผิดตามมาตรา 137 จำคุก 6 เดือน ความผิดตามมาตรา 264, 265, 268 ให้ลงโทษตามมาตรา 268 เพียงบทเดียว จำคุก 3 ปี รวมจำคุก 6 ปี 6 เดือน ธิบแผ่นป้ายทะเบียนรถยนต์ของกลาง คินรถยนต์ของกลางแก่เจ้าของ ข้อหาอื่นให้ยก

จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาขึ้น

จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า นายโสภณไปพบรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน น-5982 อุครธานี ที่ถูกคนร้ายลักไปอยู่ในความครอบครองของจำเลยและขอรถยนต์คืนโดยนำหลักฐาน สัญญาเช่าซื้อไปแสดงต่อจำเลย จำเลยก็ไม่คืนให้โดยไม่ได้ให้เหตุผลว่าจำเลยได้รถยนต์มาอย่างไร นอกจากนี้จำเลยยังเรียกร้องเอาเงินจากนายโสภณเป็นจำนวน 35,000 บาท โดยอ้างว่าจำเลยนำรถยนต์ไปซ่อมอีกทั้งจำเลยกลับนำรถยนต์คันดังกล่าวที่ติด แผ่นป้ายทะเบียนปลอมหมายเลขทะเบียน น-4521 เพชรบูรณ์ และหมายเลขเครื่องยนต์ที่ถูกขูดลบแก้ไขจากหมายเลข 12 อาร์ 2031772 เป็นหมายเลข 0533646 ไปยื่นคำขอต่อพันตำรวจตรีเกษมเพื่อขอออกใบแทนใบคู่มือการจดทะเบียนรถยนต์ที่จำเลยไปแจ้งว่าหายทั้งที่รู้ว่าเป็นความเท็จพร้อมกับขอโอนรถยนต์จาก นายแล่มมาเป็นของจำเลย ขอเปลี่ยนสี และขอเสียภาษีรถยนต์ย้อนหลัง พฤติกรรมต่าง ๆ ของจำเลยดังกล่าวประกอบกันบ่งชี้ให้เห็นว่าจำเลยครอบครองรถยนต์ของผู้เสียหายไว้โดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ จำเลยย่อมมีความผิดฐานรับของโจร เมื่อการกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานรับของโจรแล้ว ก็ย่อมไม่มีความผิดฐานยกยอกอีก สำหรับข้อหาฐานรับของโจรนั้น เมื่อศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์ไม่อุทธรณ์ข้อหาฐานรับของโจรย่อมยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ไม่อาจลงโทษจำเลยฐานรับของโจรได้ สำหรับข้อหาความผิดฐานปลอมหมายเลขเครื่องยนต์และแผ่นป้ายทะเบียนรถยนต์ซึ่ง เป็นเอกสารราชการวินิจฉัยข้อเท็จจริงว่า ฟังไม่ได้ว่าจำเลยเป็นผู้ปลอมเอกสารดังกล่าว คงฟังได้เพียงว่า จำเลยรู้อยู่แล้วว่าหมายเลขเครื่องยนต์และแผ่นป้ายทะเบียนรถยนต์นั้น เป็น เอกสารราชการปลอม เมื่อจำเลยนำรถยนต์ที่มีหมายเลขเครื่องยนต์และแผ่นป้ายทะเบียนดังกล่าวไป ยื่นคำขอต่อเจ้าพนักงานตำรวจเพื่อขอออกใบแทนใบคู่มือการจดทะเบียนรถยนต์ที่จำเลยไปแจ้งเจ้าพนักงานว่าหายทั้งที่รู้ว่าเป็นความเท็จการกระทำของจำเลย ย่อมเป็นความผิดฐานใช้หมายเลขเครื่องยนต์และแผ่นป้ายทะเบียนรถยนต์ซึ่งเป็น เอกสารราชการปลอม กับมีความผิดฐานแจ้งความเท็จต่อเจ้าพนักงาน ข้อที่จำเลยฎีกาว่า หมายเลขเครื่องยนต์และแผ่นป้าย

ทะเบียนรถยนต์มีใช้เอกสาร ศาลจึงไม่อาจลงโทษจำเลยฐานปลอมเอกสารและใช้เอกสารปลอม
นั้น เห็นว่าประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 1(7) ได้ให้คำนิยามของคำว่า "เอกสาร" ไว้ว่า
หมายความว่า กระดาษหรือวัตถุอื่นใด ซึ่งได้ทำให้ปรากฏความหมายด้วยตัวอักษร ตัวเลข พัง
หรือแบบแผนอย่างอื่น จะเป็นโดยวิธีพิมพ์ ถ่ายภาพหรือวิธีอื่นอันเป็นหลักฐานแห่งความหมาย
นั้นจากบทนิยามดังกล่าวหมาย เลขเครื่องยนต์และแผ่นป้ายทะเบียนรถยนต์จึงเป็นเอกสาร ส่วน
ข้อที่จำเลยฎีกาว่า ความผิดฐานแจ้งความเท็จตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 137
องค์ประกอบข้อหนึ่งมีว่า จำเลยจะต้องรู้ว่าข้อความที่ตนแจ้งนั้นเป็นความเท็จ โจทก์จะต้อง
บรรยายมาในคำฟ้องจึงจะเป็นคำฟ้องที่สมบูรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความอาญา
มาตรา 158(5) เห็นว่า ตามคำฟ้องโจทก์ได้บรรยายให้เห็นอย่างชัดเจนแจ้งว่า จำเลยแจ้งข้อความอัน
เป็นเท็จว่าอย่างไร และความจริงเป็นอย่างไร ทั้งโจทก์ได้บรรยายฟ้องโดยใช้ข้อความว่า "จำเลย
แจ้งข้อความอันเป็นเท็จ" ซึ่งย่อมมีความหมายแสดงอยู่ในตัวว่าจำเลยมีเจตนากระทำความผิด คือ
รู้อยู่แล้วว่าข้อความที่แจ้งนั้นเป็นความเท็จ แม้โจทก์จะมีได้บรรยายฟ้องอีกว่าจำเลยรู้อยู่แล้วว่า
ข้อความนั้นเป็นความ เท็จ ก็เป็นการเพียงพอที่จะให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดีแล้ว คำฟ้องของ
โจทก์จึงสมบูรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158(5) ที่จำเลยฎีกาว่าคดี
นี้ผู้เสียหายมิได้ร้องทุกข์ในข้อหายกยอกภายในสามเดือน นับแต่วันรู้เรื่องความผิดและรู้ตัว
ผู้กระทำความผิด คดีจึงขาดอายุความ และพนักงานอัยการ ไม่มีอำนาจฟ้อง กับที่ศาลล่างทั้งสอง
พิพากษาลงโทษจำเลยฐานยกยอกไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความอาญา มาตรา
192 นั้น เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่ากระทำความผิดของจำเลยไม่เป็นความผิดฐานยกยอก แม้จะวินิจฉัยข้อ
ฎีกาดังกล่าวของจำเลยก็ไม่ทำให้ผลของคดีเปลี่ยนแปลง ไป ฎีกาในข้อกฎหมายของจำเลยจึงไม่
เป็นสาระแก่คดีอันควร ได้รับการวินิจฉัยตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา
249 ประกอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15

พิพากษา แก่เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา137, 268 วรรค
แรก ประกอบมาตรา 265 ให้เรียงกระทงลงโทษตามมาตรา91 ลงโทษตามมาตรา 137 จำคุก 6
เดือน ตามมาตรา 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 265 จำคุก 3 ปี รวมจำคุก 3 ปี 6 เดือน ให้ยก
ฟ้องโจทก์สำหรับข้อหาฐานยกยอกและข้อหาฐานปลอมเอกสารกับเอกสารราชการ นอกจากนี้
แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค 2

(ประพัฒน์ อุฑุภาพ - บุญส่ง วรรณกลาง - สะสม สิริเจริญสุข)